

Renovació

En el PSOE bufen vents de renovació. No està encara gaire clar quina importància té aquesta Nova Frontera partidista anunciada per Felipe González, però el fenomen revela, almenys, que algú —probablement molts dels seus companys— que aquest om centenari ha estat esberlat pel raig de la mol·lície i la corrupció, que no és tan sols econòmica. Necessita una poda i un nou adob perquè rebrote amb vigor. I en el pitjor cas tot es queda en un esglai lleu que es pretén alleujar amb el descans de l'estiu i un parell de destitucions més o menys exemplaritzants. Ells deuen saber. Però fins els més cecs veiem que el socialisme ha perdut empena i és evident el seu enculliment amb la bel·ligerància de la dreta, que ja no és fraguista, però descomptat.

Si bé aquesta observació no sembla vàlida per al conjunt del socialisme espanyol, la nostra parcel·la d'observació és el País Valencià, que ens ofereix, a més una rica simptomatologia d'aquest enervament. I no tant perquè s'hagen perdut les alcaldies de València i de Castelló, que ja és perdre. Al cap i a la fi s'hi podria argüir en contrari que s'ha obtingut una majoria absoluta un tercer mandat consecutiu en la Generalitat. El saldo no és alarmant.

No és alarmant, però pot resultar enganyós, perquè ara més que en qualsevol altre moment afloren les flaqueses d'un partit que s'ha adormit

sobre els llozers. Acomodat sobre un electorat presumptament segur i una gestió incontestada, el seu esforç prioritari —dic dels seus líders— s'ha malgastat a segar la major discrepància en benefici de la unitat sense fissures. I això sí, han aconseguit un partit compacte, però xato. Les conseqüències es projectaran en la seua política, incapaç de mobilitzar i d'il·lusionar ningú que no visca d'ella. Ni una sola de les conselleries —ni dels seus titulars— és mencionable avui per la feina o projecte que desenvolupa. Augmenta la burocràcia, es viu de la inèrcia i es cultiva el nanisme. I això s'esdevé quan l'oposició conservadora ha renovat, es vulga o no, la seua estratègia i ha pujat uns punts la talla dels seus representants. Tinc la impressió que el president de la Generalitat li ha vist les orelles al llop. Però em tem que, abocat a la tesitura de renovar, incorporant talents i tarannàs, optarà per canviar uns gossos —amb perdó— per una altres amb els mateixos collars. Quan caiga, sempre podrà encolomar el mort als periodistes corrosius. Una altra variant de la corrupció, o de l'estupidesa.

J. J. Pérez Benlloch

La infància perduda

Molt sovint la contínua terrabastada política que sacseja el país des de fa un parell d'anys no ens deixa veure coses tan gruixudes que passen en la nostra societat com la denunciada aquesta setmana pel defensor del poble: la situació dels nens internats en institucions. Aquest és un perill greu que corren les democràcies, sobretot les democràcies tan poc polides com la nostra. És el risc d'anar deixant a les rases del camí diverses minories indefenses: els nens, els vells, els immigrants, els minusvàlids, els marginats, els drogaaddictes, etc... Molts d'aquests sectors no són especialment nombrosos, però tots plegats sumen força gent, i en últim terme una societat democràtica es caracteritza precisament perquè arriba a tothom, perquè no sols no fa exclusions, sinó que es preocupa especialment dels més desvalguts socialment.

Doncs bé, del sucós informe elaborat pel defensor del poble se'n desprenen alguns detalls molt interessants. Per exemple, el dossier va ser fet per iniciativa d'aquesta institució, i no de l'administració, de cap d'elles. Aquest és un punt que es marca aquesta oficina, que en diverses ocasions, com aquesta, ha sabut posar-se al davant i assenyalar el camí correcte. Només cal esmentar la seva lluita contra les lleis antiterroristes o ara contra el projecte de llei de seguretat ciutadana. Segon detall: ningú no havia fet fins ara un cens dels centres per a menors internats i del

nombre de nens que hi ha estudiant tant en règim de protecció, com de reforma. El defensor diu que n'ha comptat 44 amb uns 26.000 infants acol·lits, però no n'està segur del tot. Ni el Ministeri de Justícia ni el d'Afers Socials (¡atenció!) no disposen d'aquestes dades elementals. Increïble. Al costat d'aquesta mostra d'incompetència, els afers de l'Agència de l'Alimentació i de l'Agricultura, de l'Agència de l'Energia o de l'Agència de l'Indústria són res.

I més coses. L'internament dels infants es fa segons una norma del 1948, l'esperit de la qual és ben fàcil d'imaginar. El Tribunal Constitucional ha anul·lat fa poc el sistema de garanties processals existent, perquè no tenia res a veure amb la Constitució. Els nens ni tenen un defensor, ni un fiscal, ni un judici com cal. Cada jutge fa el que vol, o el que pot. Però n'hi ha alguns que —en expressió literal del defensor —fiquen xiquets en aquests centres "amb un simple albarà". Hi ha nens que no han merescut ni tan sols un acte judicial. El buit legal és actualment total, i tot depèn del criteri de la policia i del jutge. Per això, el defensor reclamava amb angoixa que govern i Parlament s'ocupin urgentment d'aquesta qüestió. Solament Catalunya i Aragó han fet alguna cosa en aquest terreny. I demanava més coses el pobre home: una policia especialitzada, centres de detenció especialitzats en lloc de les comissaries, torns d'ofici d'advocats defensors, etc.

Josep M. Sanmartí

